

Chambre des Représentants

4 JUILLET 1950.

PROPOSITION DE LOI

modifiant les lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS.

Dans le rapport au Régent qui accompagne l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, le Gouvernement de l'époque envisageait le régime provisoire des pensions pour une durée de deux ou trois ans au maximum, afin de permettre à l'administration d'étudier et au législateur d'adopter un projet définitif. Les circonstances n'ont pas permis de réaliser ce vœu.

Bien que plus de cinq années se soient écoulées depuis lors, on ne peut guère espérer que le Commissaire d'Etat et le Commissaire d'Etat adjoint à la Sécurité Sociale, désignés par l'arrêté du Régent du 13 septembre 1949, soient très prochainement en mesure de proposer les réformes de structure à réaliser en vue de l'établissement d'un régime définitif de sécurité sociale.

Aussi convient-il que le Parlement soit appelé le plus rapidement possible à prendre, en attendant ce régime définitif, des mesures provisoires pour améliorer le niveau de vie des pensionnés et pour corriger les anomalies principales que contient la législation actuelle.

C'est ce qui justifie, dans son principe, la présente proposition de loi.

Les auteurs du régime provisoire de la sécurité sociale ont voulu que la pension normale d'un ancien salarié marié atteigne la moitié du salaire usuel couramment gagné par la plupart des ouvriers. Elle se situe actuellement aux environs de 20.400 francs par an.

Mais depuis quelques années les idées ont évolué et, aujourd'hui, un puissant mouvement d'opinion existe chez les travailleurs en faveur d'une pension égale aux trois quarts du salaire adapté au coût de la vie. Cette revendication s'appuie sur la nécessité moderne de maintenir au travailleur retraité le même niveau de vie approximatif qui

Kamer der Volksvertegenwoordigers

4 JULI 1950.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de samengeordende wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

In de voordracht aan de Regent, die de besluitwet van 28 December 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders voorafgaat, voorzag de toenmalige Regering een voorlopig pensioenstelsel voor een duur van ten hoogste twee of drie jaar, ten einde aan het bestuur toe te laten een definitief ontwerp in te studeren en aan de wetgever, het aan te nemen. Wegens de omstandigheden kon die wens niet in vervulling gaan.

Al zijn er sindsdien meer dan vijf jaar verstreken, kan men nauwelijks hopen, dat de Rijkscommissaris en de Adjunct-Rijkscommissaris voor de Maatschappelijke Zekerheid, aangewezen bij het besluit van de Regent van 13 September 1949, eerlang in staat zullen zijn, om de structuurhervormingen voor te stellen die verwezenlijkt moeten worden met het oog op de inrichting van een definitief stelsel van maatschappelijke zekerheid.

Het past dan ook dat het Parlement zo spoedig mogelijk de gelegenheid zou hebben om voorlopige maatregelen te nemen, in afwachting van dat definitief stelsel, om de levensstandaard van de gepensioneerden te verbeteren en de voornaamste leemten aan te vullen, die in de tegenwoordige wetgeving voorkomen.

Hierdoor wordt het beginsel van dit wetsvoorstel verantwoord.

De grondleggers van het voorlopig stelsel van de maatschappelijke zekerheid hebben gewild dat het normale pensioen van een gehuwd gewezen loontrekkende de helft zou bedragen van het gebruikelijke loon dat de meeste arbeiders gewoonlijk verdienen. Tegenwoordig bedraagt die helft nagenoeg 20.400 frank per jaar.

Maar, sedert enkele jaren hebben de denkbeelden zich ontwikkeld en er bestaat thans onder de arbeiders een streven naar een pensioen dat gelijk zou zijn met de drie vierde van het loon aangepast aan de levensduurte. Die eis steunt op de hedendaagse noodwendigheid, voor de gepensioneerde arbeider nagenoeg dezelfde levensstan-

était le sien en période d'activité, et elle prend exemple sur les statuts des pensions des travailleurs du secteur public.

Pour atteindre une telle pension, il faudra non seulement porter les cotisations personnelles et patronales pour les ouvriers jusqu'au niveau de celles qui sont requises pour les employés, relever sinon supprimer le plafond du salaire sur lequel elles se calculent, réclamer à l'État une cotisation calculée selon les nécessités, mais encore reconsidérer la méthode financière qui est à la base de la législation.

Telle sera l'œuvre à accomplir lors de l'élaboration du régime définitif.

En attendant, et comme une étape vers le but à atteindre, il est proposé de porter la pension d'un marié de 20.400 fr. à 24.000 francs et celle d'un isolé de 13.600 francs à 16.000 francs.

Les chiffres précités sont approximatifs en raison de ce que la pension, indépendamment du complément financé au moyen des cotisations de solidarité de la sécurité sociale, se compose de deux parties variables, l'une, la majoration de rente, étant dégressive avec la date de naissance, tandis que l'autre, la rente proprement dite, variant dans le sens contraire.

L'augmentation précitée de 3.600 francs et de 2.400 fr. respectivement pour les mariés et les isolés, peut légitimement être mise à charge de l'État.

En effet, la majoration accordée déjà avant la guerre par l'État, c'est-à-dire au maximum 3.200 francs pour les mariés et 2.100 francs pour les isolés, n'a pas été adaptée au coût de la vie.

Il est donc tout à fait opportun de modifier les chiffres de la majoration de rente supportée par l'État, et de les augmenter de 3.600 francs pour les mariés et de 2.400 fr. pour les isolés.

C'est ce qui forme le texte de l'article 2 de la présente proposition de loi.

L'article 3 vise à l'augmentation de la majoration de rente de veuve également supportée par l'État.

Il est proposé de la porter au maximum de 540 francs à 2.100 francs, en raison de ce que, comme la majoration de rente de vieillesse, elle n'a pas été adaptée au coût de la vie, mais aussi parce que le taux de 540 francs au maximum par an est incontestablement dérisoire.

L'article 4 vise à rétablir, pour la pension vue dans son ensemble, la possibilité offerte par l'ancienne législation d'anticiper l'âge de la retraite, et que les dispositions nouvelles applicables au complément de pension avaient rendue pratiquement sans effet.

L'article 5 a pour but de corriger un certain nombre de cas malheureux en assimilant à l'assuré séparé de corps et de biens l'assuré séparé de fait depuis dix ans au moins.

L'article 6 complète la disposition relative aux bénéficiaires décédés en permettant de liquider à toute personne ayant acquitté les frais de funérailles, les arrérages échus et non payés de la pension.

L'article 7 permet de supprimer une certaine enquête sur les ressources des anciens salariés et des veuves d'anciens salariés n'ayant pas eu l'occasion, en raison de leur âge ou de leur décès, de cotiser à l'assurance dès qu'elle a été rendue obligatoire. Étant donné que l'enquête sur les ressources a été supprimée, depuis 1937 déjà, pour les anciens salariés, il est normal d'étendre cette mesure pour les plus anciens salariés et pour les veuves, dès l'instant où la qualité d'ancien salarié est suffisamment prouvée.

daard te behouden, die hij kende, toen hij werkte, en hierbij wordt verwezen naar de pensioenstelsels van de werknemers van de openbaar sector.

Om dergelijk pensioen te kunnen bereiken, zal men niet alleen de persoonlijke bijdragen en de werkgeversbijdragen voor de werklieden moeten brengen op het peil van de voor de bedienden vereiste bijdragen, het maximumloonbedrag, waarop zij berekend worden, moeten opvoeren zoniet afschaffen, van de Staat een bijdrage moeten eisen berekend volgens de noodwendigheid, maar ook de financiële methode waarop de wetgeving berust, moeten wijzigen.

Dit zal het werk zijn dat moet worden verricht bij het opmaken van een definitief stelsel.

Intussen wordt, als een etappe naar het te bereiken doel, voorgesteld, het pensioen van een gehuwde van 20.400 fr. op 24.000 frank te brengen, en het pensioen van een afzonderlijk gerechtigde van 13.600 frank tot op 16.000 frank.

Hogervermelde getallen zijn benaderend omdat het pensioen, afgezien van het aanvullend bedrag, dat door middel van de solidariteitsbijdragen van de maatschappelijke zekerheid wordt gestijfd, uit twee veranderlijke delen bestaat, het een, de rentetoeslag, neemt af volgens de geboortedatum, het ander, de eigenlijke rente, verandert in de tegenovergestelde zin.

Hogervermelde verhoging met 3.600 frank en 2.400 frank respectievelijk voor de gehuwden en de afzonderlijke gepensioneerden, mag ten laste van de Staat worden gelegd.

Inderdaad, de verhoging die de Staat reeds vóór de oorlog toekende, t.w. ten hoogste 3.200 frank voor de gehuwden en 2.100 frank voor de afzonderlijke gepensioneerden, werd niet aangepast aan de levensduurte.

Het is dus volkomen wenselijk de bedragen van de door de Staat gedragen rentetoeslag te wijzigen en ze te brengen op 3.600 frank voor de gehuwden, en op 2.400 frank voor de afzonderlijke gepensioneerden.

Zulks maakt de tekst uit van artikel 2 van dit wetsvoorstel.

Artikel 3 beoogt de verhoging van de weduwenrentetoeslag, die eveneens door de Staat wordt gedragen.

Er wordt voorgesteld het maximum van 540 frank op 2.100 frank te brengen, omdat de weduwenrentetoeslag, zoals de ouderdomsrentetoeslag, ook niet aan de levensduurte werd aangepast, maar eveneens omdat het maximumbedrag van 540 frank per jaar ongetwijfeld bespottelijks is.

Artikel 4 strekt er toe voor het gezamenlijke pensioen, opnieuw de mogelijkheid in te voeren, die door de vroegere wetgeving werd geboden, om de pensioengerechtigde leeftijd te vervroegen, omdat de nieuwe bepalingen in zake aanvullend pensioen die mogelijkheid praktisch zonder uitwerking hadden gemaakt.

Artikel 5 heeft ten doel een zeker aantal ongelukkige gevallen te verbeteren, door gelijkstelling van de van tafel en bed gescheiden verzekerde met de verzekerde, die sedert ten minste tien jaar feitelijk gescheiden is.

Artikel 6 vult de bepaling aan, die met de overleden gerechtigde verband hield, en maakt het mogelijk de vervallen en niet uitgekeerde pensioentermijnen te vereffenen aan al wie de begrafenis kosten heeft betaald.

Artikel 7 laat toe een zeker onderzoek omtrent de bestaansmiddelen van de gewezen loontrekkenden en van de weduwen van gewezen loontrekkenden af te schaffen, welke wegens hun ouderdom of hun overlijden geen gelegenheid hadden bijdragen te storten, toen de verzekering verplicht werd gemaakt. Daar het onderzoek omtrent de bestaansmiddelen reeds sedert 1937 voor de gewezen loontrekkenden is afgeschaft, is het ook normaal bedoelde maatregel uit te breiden ten gunste van de oudste gewezen loontrekkenden en van de weduwen, vanaf het ogenblik waarop de hoedanigheid van gewezen loontrekkende voldoende bewezen is.

L'article 8 a trait aux anciens travailleurs salariés victimes de négligences patronales. A l'heure actuelle, les travailleurs qui se trouvent dans ce cas bénéficient de l'amnistie, quand ils sont nés avant le 1er janvier 1881, mais se voient refuser cette faveur s'ils sont nés à partir du 1er janvier 1881. Pour corriger cette anomalie, il est proposé d'admettre au bénéfice de l'amnistie tous les anciens salariés, quelle que soit la date de leur naissance, mais uniquement pour les services prestés avant le 1er janvier 1945, date d'entrée en vigueur du régime de la Sécurité Sociale, et sous la réserve, comme le prévoyait l'ancien texte, que les services salariés soient établis par des preuves précises et concordantes.

L'article 9 est une disposition nouvelle qui s'inspire de la législation applicable aux ouvriers mineurs et qui permet à la veuve remariée de recouvrer ses droits en cas de nouveau veuvage.

Quant à l'article 10, il permet aux employeurs négligents de réparer la perte subie par le salarié en transférant les cotisations arriérées majorées des intérêts en retard. Cette faculté leur sera permise en tout temps et non uniquement dans l'année qui suit la cessation du contrat de louage de services comme le prévoit le texte actuel. Il importe, en effet, de supprimer pareille mesure restrictive au principe de la protection du salarié contre l'employeur négligent.

L'article 11 revêt une importante signification, car il doit permettre d'adapter au coût de la vie, les allocations à charge de l'Etat et de la Sécurité Sociale. Les salaires des travailleurs sont protégés, sinon par le jeu des conventions, du moins dans les faits en raison de la puissance des organisations syndicales, contre les variations du coût de la vie. Les bénéficiaires sociaux, eux, dans la plupart des cas, sont livrés, à cet égard, au bon plaisir du Gouvernement, sous le contrôle, souvent difficile, en raison d'une procédure peu rapide, des assemblées parlementaires. Il faut, le plus rapidement possible, mettre un terme à cette conception périmée qui consiste à comparer erronément des signes monétaires portant le même nom mais ayant un pouvoir d'achat variable. La proposition qui est énoncée s'inspire d'ailleurs des statuts des pensions des fonctionnaires publics et de l'article 60 de l'arrêté du Régent du 23 avril 1948, coordonnant les décrets et ordonnances législatives sur les pensions coloniales du secteur privé. Le financement en sera aisé puisque, en cas de variation du coût de la vie, les recettes de l'Etat et celles de la Sécurité Sociale augmentent presque automatiquement à plus ou moins brève échéance. Il n'a pas été prévu de faire diminuer les pensions en cas de baisse du coût de la vie. La raison en est qu'il y a deux sortes de baisses: celle qui résulte d'une modification monétaire et celle qui résulte d'une diminution des prix de revient grâce à un accroissement de la productivité.

Dans le premier cas, les salaires et les pensions doivent logiquement être adaptés au mouvement du coût de la vie, c'est-à-dire diminués. Dans le second cas, ils doivent être maintenus parce que ce n'est que de cette manière que les travailleurs et les pensionnés verront augmenter le pouvoir d'achat de leurs salaires et pensions, c'est-à-dire qu'ils auront leur part de l'accroissement de la richesse nationale. Comme il n'est guère possible dans un texte légal de distinguer une hypothèse de l'autre, il appartiendrait au Gouvernement responsable, dans le premier cas, de prendre l'initiative d'un projet parlementaire tendant à diminuer les

Artikel 8 heeft betrekking op de gewezen loontrekkenden, die het slachtoffer zijn van de nalatigheid van hun werkgevers. De werknemers, die in bedoeld geval verkeren, genieten thans amnestie, wanneer zij vóór 1 Januari 1881 zijn geboren, maar die gunst wordt hun geweigerd, wanneer zij op of na 1 Januari 1881 zijn geboren. Om deze tegenstrijdigheid te verbeteren, wordt voorgesteld alle gewezen loontrekkenden tot de amnestie toe te laten, welke ook hun geboortedatum zij, maar slechts voor de diensten die verstrekt werden vóór 1 Januari 1945, datum van de inwerkingtreding van de maatschappelijke zekerheid, en, zoals in de vroegere tekst was voorzien, onder voorbehoud dat de beloonde diensten door nauwkeurige en overeenstemmende bewijzen vastgesteld worden.

Artikel 9 is een nieuwe bepaling die wordt ingegeven door de op de mijnwerkers toegepaste wetgeving en aan de hertrouwde weduwe toestaat haar rechten weder te verkrijgen ingeval zij opnieuw weduwe wordt.

Artikel 10 laat aan de in gebreke gebleven werkgevers toe, het door de loontrekkende ondergane verlies te herstellen, door middel van overdracht van de achterstallige bijdragen verhoogd met de nalatigheidsinteressen. Deze mogelijkheid zal altijd worden toegelaten, en niet alleen binnen het jaar volgend op de ophouding van het dienstcontract, zoals door de tegenwoordige tekst wordt voorzien. Inderdaad, dergelijke maatregel die het beginsel van de bescherming van de loontrekkende tegen de nalatige werkgever beperkt, moet worden afgeschaft.

Artikel 11 is zeer belangrijk, want het heeft ten doel toe te laten dat de toelagen ten laste van de Staat en van de Maatschappelijke Zekerheid aan de levensduurte zouden worden aangepast. De lonen van de werknemers worden tegen de schommelingen van de levensduurte beschermd, zoniét door de overeenkomsten, ten minste in feite door de macht van de vakverenigingen. Wat de gerechtigden op maatschappelijke voordelen betreft, zij zijn meestal te dien opzichte aan de willekeur van de Regering overgelaten, onder het toezicht van de parlementaire vergaderingen, dat dikwijls moeilijk kan uitgeoefend worden, wegens de traagheid van de procedure. Zo spoedig mogelijk moet een einde gemaakt worden aan de verouderde opvatting ten onrechte munteenheden met elkaar te vergelijken, die dezelfde naam dragen maar waarvan de koopkracht veranderlijk is. Het voorstel wordt trouwens ingegeven door de pensioenstelsels van de beambten van de openbare sector, alsmede door artikel 60 van het besluit van de Regent van 23 April 1948 tot samenordering van de decreten en wetgevende ordonnantiën op de koloniale pensioenen in de private sector. De financiering er van geeft geen aanleiding tot moeilijkheden, daar de ontvangsten van de Staat en van de Maatschappelijke Zekerheid, in geval van verhoging van de levensduurte, na een tamelijk korte termijn automatisch toenemen. Een verlaging van de pensioenen in geval van verlaging van de levensduurte werd niet voorzien. De grond daarvan bestaat in het feit dat er twee soorten van verlagingen zijn: de ene vloeit uit de verandering van de muntwaarde voort, de andere uit een verlaging van de kostprijzen door middel van een toenemende productiviteit.

In het eerste geval moeten de lonen en pensioenen logischerwijze aan de verandering van de levensduurte worden aangepast, m.a.w. verlaagd. In het tweede geval moeten zij behouden worden, omdat de loontrekkenden en gepensioneerden slechts op deze wijze een hogere koopkracht van hun lonen en pensioenen zullen kunnen verkrijgen, m.a.w. zij zullen hun aandeel krijgen uit de toeneming van de nationale inkomsten. Daar het in een wettelijke tekst nauwelijks mogelijk is het een van het ander te onderscheiden, zou de verantwoordelijke Regering, in het eerste geval, een ontwerp bij de Kamers moeten indienen met het

pensions en même temps que les salaires le seraient, tandis que, dans le second cas, il s'en abstenait.

Enfin, l'article 12 déclare que les dispositions contraires à la présente proposition devenue loi sont abrogées, tandis que l'article 13 fixe l'entrée en vigueur de tous les textes nouveaux au 1er octobre 1950.

oog op de verlaging van de pensioenen in dezelfde zin als de verlaging van de lonen; daarentegen zou zij in het tweede geval er van moeten afzien.

Ten slotte bepaalt artikel 12 dat de bepalingen, die met dit wetsvoorstel strijdig zijn, worden ingetrokken, terwijl artikel 13 de inwerkingtreding van alle nieuwe teksten op 1 October 1950 bepaalt.

Raoul HICGUET.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Les lois coordonnées par l'arrêté du Régent du 12 septembre 1946 sont modifiées conformément aux articles ci-après.

Art. 2.

Le taux de la majoration de rente de vieillesse accordée sans enquête sur les ressources, en application des lois coordonnées précitées, est modifié comme suit, sauf pour les veuves dont il est question à l'article 40, paragraphe 2, des lois coordonnées :

Date de naissance.	A. — Bénéficiaires mariés du sexe masculin.	B. — Autres bénéficiaires.
1867	6.800	4.500
1868	6.800	4.500
1869	6.800	4.500
1870	6.700	4.400
1871	6.700	4.400
1872	6.600	4.300
1873	6.600	4.300
1874	6.500	4.200
1875	6.500	4.200
1876	6.400	4.100
1877	6.300	4.000
1878	6.200	3.900
1879	6.200	3.900
1880	6.200	3.800
1881	6.100	3.700
1882	6.000	3.600
1883	6.000	3.600
1884	5.900	3.500
1885	5.900	3.500
1886	5.800	3.400
1887	5.700	3.300
1888	5.600	3.200
1889	5.500	3.100
1890	5.400	3.000
1891	5.400	3.000
1892	5.300	2.900
1893	5.200	2.800
1894	5.100	2.700
1895	5.000	2.600
1896	4.900	2.500
1897	4.800	2.400
1898	4.700	2.300
1899	4.500	2.200
1900	4.400	2.100
1901	4.300	1.900
1902	4.200	1.800
1903	4.100	1.700
1904	4.000	1.600
1905	3.900	1.500
1906	3.800	1.400
1907	3.700	1.300

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

De bij het besluit van de Regent dd. 12 September 1946 samengeordende wetten worden overeenkomstig hierna volgende artikelen gewijzigd.

Art. 2.

Het bedrag van de ouderdomsrentetoeslag, die zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen bij toepassing van hogervermelde samengeordende wetten wordt toegekend, wordt als volgt gewijzigd, behalve voor de weduwen bedoeld onder artikel 40, paragraaf 2, van de samengeordende wetten :

Geboortedatum.	A. — Gehuwde gerechtigden van het mannelijk geslacht.	B. — Andere gerechtigden.
1867	6.800	4.500
1868	6.800	4.500
1869	6.800	4.500
1870	6.700	4.400
1871	6.700	4.400
1872	6.600	4.300
1873	6.600	4.300
1874	6.500	4.200
1875	6.500	4.200
1876	6.400	4.100
1877	6.300	4.000
1878	6.200	3.900
1879	6.200	3.900
1880	6.200	3.800
1881	6.100	3.700
1882	6.000	3.600
1883	6.000	3.600
1884	5.900	3.500
1885	5.900	3.500
1886	5.800	3.400
1887	5.700	3.300
1888	5.600	3.200
1889	5.500	3.100
1890	5.400	3.000
1891	5.400	3.000
1892	5.300	2.900
1893	5.200	2.800
1894	5.100	2.700
1895	5.000	2.600
1896	4.900	2.500
1897	4.800	2.400
1898	4.700	2.300
1899	4.500	2.200
1900	4.400	2.100
1901	4.300	1.900
1902	4.200	1.800
1903	4.100	1.700
1904	4.000	1.600
1905	3.900	1.500
1906	3.800	1.400
1907	3.700	1.300

Art. 3.

Le taux de la majoration de rente de veuve accordée, en application des lois coordonnées précitées, aux veuves des salariés qui ont été soumis à l'assurance obligatoire, est modifié comme suit :

Année de naissance.	Taux de la majoration.
1867	2.100
1868	2.100
1869	2.100
1870	2.100
1871	2.100
1872	2.100
1873	2.000
1874	2.000
1875	2.000
1876	2.000
1877	2.000
1878	1.900
1879	1.900
1880	1.900
1881	1.900
1882	1.900
1883	1.800
1884	1.800
1885	1.800
1886	1.800
1887	1.800
1888	1.700
1889	1.700
1890	1.700
1891	1.700
1892	1.700
1893	1.600
1894	1.600
1895	1.600
1896	1.600
1897	1.600
1898	1.500
1899	1.500
1900	1.400
1901	1.400
1902	1.400
1903	1.400
1904	1.400
1905	1.400
1906	1.400
1907	1.400
1908	1.400
1909	1.400
1910	1.400

Art. 4.

L'article 29 est complété par l'alinéa suivant :

« Le complément de pension de vieillesse peut être obtenu au même âge que la rente et la majoration, moyennant une réduction identique ».

Art. 5.

L'article 32 est complété par l'alinéa suivant :

« Lorsque la séparation de fait des conjoints existe depuis dix ans au moins, l'assuré séparé de fait est assimilé à l'assuré séparé de corps et de biens, en ce qui concerne le taux de la majoration de rente de vieillesse et éventuellement du complément de pension de vieillesse ».

Art. 3.

Het bedrag van de weduwenrentetoeslag, die bij toepassing van voormelde samengeordende wetten wordt verleend aan de weduwen van de loontrekkenden, die aan de verplichte verzekering werden onderworpen, wordt als volgt gewijzigd :

Geboortejaar.	Bedrag van de toeslag.
1867	2.100
1868	2.100
1869	2.100
1870	2.100
1871	2.100
1872	2.100
1873	2.000
1874	2.000
1875	2.000
1876	2.000
1877	2.000
1878	1.900
1879	1.900
1880	1.900
1881	1.900
1882	1.900
1883	1.800
1884	1.800
1885	1.800
1886	1.800
1887	1.800
1888	1.700
1889	1.700
1890	1.700
1891	1.700
1892	1.700
1893	1.600
1894	1.600
1895	1.600
1896	1.600
1897	1.600
1898	1.500
1899	1.500
1900	1.400
1901	1.400
1902	1.400
1903	1.400
1904	1.400
1905	1.400
1906	1.400
1907	1.400
1908	1.400
1909	1.400
1910	1.400

Art. 4.

Artikel 29 wordt met onderstaand lid aangevuld :

« Het aanvullende ouderdomspensioen kan op dezelfde leeftijd als de rente en de toeslag worden verkregen, mits gelijke vermindering. »

Art. 5.

Artikel 32 wordt met onderstaand lid aangevuld :

« Wanneer de feitelijke scheiding van de echtgenoten sedert ten minste tien jaar bestaat, wordt de feitelijk gescheiden verzekerde met de van tafel en bed gescheiden verzekerde gelijkgesteld, wat het bedrag van de ouderdomsrentetoeslag en bij voorkomend geval van het aanvullende ouderdomspensioen betreft. »

Art. 6.

Il est ajouté à l'article 38 :

« 5° à toute personne qui prouve avoir acquitté les frais de funérailles ».

Art. 7.

Le texte repris sous le littéra C de l'article 40, paragraphe 1er, A, 1°, est supprimé.

Est également supprimé le texte repris sous le littéra b) de l'article 4, 1°, de l'arrêté du Régent du 10 mai 1948, modifié par celui du 29 mars 1949, en ce qui concerne le complément de pension de survie.

Art. 8.

Le texte repris sous le 4 de l'article 40, paragraphe 1er, A, des lois coordonnées précitées est supprimé et remplacé par la disposition suivante :

« Pour la période comprise entre le 1er janvier 1926 et le 31 décembre 1944, les conditions de versement sont considérées comme remplies pour toutes les années pendant lesquelles les intéressés ont exercé une activité professionnelle régulière en qualité d'ouvriers, d'employés, d'ouvrières ou d'employées. Cette qualité devra être établie par preuves précises et concordantes ».

Art. 9.

L'alinéa suivant est inséré entre le premier et le deuxième alinéas de l'article 57 :

« En cas de nouveau veuvage, elle recouvre son droit aux avantages dont elle bénéficiait avant son remariage; à moins que, du chef du dernier mari, elle puisse prétendre à des avantages supérieurs. La présente disposition s'applique à la majoration de rente de veuve et au complément de pension de survie ».

Art. 10.

Les textes figurant sous le n° 1 et le n° 2 de l'article 67 sont remplacés par la disposition suivante :

« Si les cotisations arriérées, augmentées le cas échéant de la somme nécessaire pour compenser la perte de rente subie par l'assujéti ou éventuellement par sa veuve, sont transmises volontairement par l'employeur à la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite ».

Art. 11.

Les taux de la majoration de rente de vieillesse, de la majoration de rente de veuve, du complément de pension de vieillesse et du complément de pension de survie sont rattachés à l'indice des prix de détail du mois d'octobre 1950. Par arrêté ministériel, ils sont augmentés de 5 % chaque fois que le dit indice du mois d'octobre 1950 subit une hausse de 5 %.

Art. 12.

Les dispositions contraires à la présente loi sont abrogées.

Art. 13.

La présente loi entrera en vigueur le 1er octobre 1950.

27 juin 1950.

Art. 6.

Aan artikel 38 wordt toegevoegd wat volgt :

« 5° Aan iedere persoon die bewijst dat hij de begrafenis-kosten heeft betaald. »

Art. 7.

De tekst van littera C van artikel 40, eerste lid, A, 1°, wordt afgeschaft.

Eveneens wordt de tekst afgeschaft van littera b) van artikel 4, 1°, van het besluit van de Regent van 10 Mei 1948, gewijzigd bij dit van 29 Maart 1949, wat het aanvullende overlevingspensioen betreft.

Art. 8.

De tekst van 4° van artikel 40, eerste paragraaf, A, van voormelde samengeordende wetten wordt afgeschaft en door onderstaande bepaling vervangen :

« Voor de tijd tussen 1 Januari 1926 en 31 December 1944 worden de stortingsvoorwaarden als vervuld beschouwd voor alle jaren gedurende dewelke de belanghebbenden een regelmatige beroepsbezigheid als werklieden, bedienden, arbeidsters of vrouwelijke bedienden hebben uitgeoefend. Deze hoedanigheid zal door nauwkeurige en overeenstemmende bewijzen moeten worden vastgesteld. »

Art. 9.

Onderstaand lid wordt ingevoegd tussen het eerste en het tweede lid van artikel 57 :

« Ingeval zij opnieuw weduwe wordt, krijgt zij haar recht terug op het pensioen dat zij vóór haar tweede huwelijk genoot, tenzij ze, uit hoofde van de laatste echtgenoot, aanspraak mag maken op hogere voordelen. Deze bepaling is toepasselijk op de weduwenrentetoeslag en op het aanvullende overlevingspensioen. »

Art. 10.

De teksten van n° 1 en 2 van artikel 67 worden vervangen door onderstaande bepaling :

« Indien de achterstallige bijdragen, bij voorkomend geval, verhoogd met de som vereist om het renteverlies te vergoeden dat door de verzekerde of eventueel door zijn weduwe werd geleden, vrijwillig door de werkgever aan de Algemene Spaar- en Lijfrentekas worden overgemaakt. »

Art. 11.

Het bedrag van de ouderdomsrentetoeslag, van de weduwenrentetoeslag, van het aanvullende ouderdomspensioen en van het aanvullende overlevingspensioen worden verbonden met het index-cijfer van de kleinhandelsprijzen van de maand October 1950. Bij ministerieel besluit wordt het met 5 % verhoogd, telkens als bedoeld index-cijfer van de maand October 1950 met 5 % toeneemt.

Art. 12.

De bepalingen die met deze wet strijdig zijn, worden ingetrokken.

Art. 13.

Deze wet treedt in werking op 1 October 1950.

27 Juni 1950.

R. HICGUET,
A. VAN ACKER,
E. LEBURTON,
A. SPINOY,
R. DIEUDONNE,
G. JUSTE.